12 Μαΐου 2014

Η Επίσκεψις του αγίου Δεσπότη

/ Γενικά Θέματα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

«Μη οι ποιμένες βόσκουσιν εαυτούς; ουχί τα πρόβατα βόσκουσιν οι ποιμένες;» (Ιεζεκιήλ)

Αφού το βαποράκι εστάθη ως μισήν ώραν εις τον μικρόν όρμον,κατέναντι της αγοράς, ήτις εφαίνετο σχεδόν γεμάτη από κόσμον, έστρεψε την πρώραν προς ανατολάς και απέπλευσε. Συγχρόνως οι καμπάνες των δυό εκκλησιών, αίτινες διέπρεπον με τους υψηλούς πύργους και τους θόλους των, η μία εις το ύψος της παραθαλασσίας οδού και της πλατείας, η άλλη εις το κέντρον της επάνω συνοικίας, εκινήθησαν γοργώς, εκχέουσαι μεγάλην και παρατεταμένην κωδωνοκρουσίαν.

Διατί αυτά; Οι παπάδες ήξευραν, ότι ο Δεσπότης ο νεοχειροτόνητος της επαρχίας ήτο μέσα στο βαπόρι, αλλ ὁ πρώτος μεταξύ αυτών, ο επισκοπικός επίτροπος, είχε πληροφορηθή ότι η Σεβασμιότης του δεν επροτίθετο προς το παρόν να εξέλθη εις την πολίχνην, αλλά θα μετέβαινε πρώτον, χάριν της ιδίας ευκολίας του, εις την άλλην νήσον, την ανατολικήν, την απωτέραν εις τον δρόμον του, και είτα θα επέστρεφε να επισκεφθή και το εδώ ποίμνιόν του. Ουχ ήττον επήραν μίαν βάρκαν και ανήλθον όλοι ομού, οι επτά παπάδες, εις το βαπόρι, δια να χαιρετίσουν απλώς τον επίσκοπον εις την διέλευσίν του.

Μόλις η μαύρη των ρασοφόρων πλειας ανήλθεν εις το πρυμναίον «κάσαρο» (στεγασμένος χώρος στην πρύμνη) του ατμοπλοίου, όπου ίστατο αγναντεύων την μικράν πόλιν ο περιοδεύων ιεράρχης, και ο διάκος, αποτεινόμενος προς τον πρώτον βαίνοντα εκ των ιερέων, τον οποίον εκατάλαβεν ως επίτροπον του Δεσπότη, αν και πρώτην φοράν τον έβλεπε, του λέγει με τόνον δεσποτικόν.

– Γιατί δεν εσημάνατε τις καμπάνες;

Ο παπα-Γιαννάκης, 83 ετών άνθρωπος, αν και κωφός ήτο, εκατάλαβεν τι έλεγεν ο διάκος. Επειδή ο Δεσπότης δεν επρόκειτο να εξέλθη, δεν είχαν προβλέψει, η το ενόμισον περιττόν, να κρούσουν τις καμπάνες. Τώρα, όμως, εις το κέλευσμα του διάκου, εστράφη προς την λέμβον, εφώναξεν ένα νέον κρατούντα τας κώπας, και του λέγει.

– Σταμάτη! Τρέχα γρήγορα, έξω! Τις καμπάνες! Βαράτε τις καμπάνες!

Ο Σταμάτης, έφηβος ως 16 ετών, κυρίως βαρκάρης δεν ήτο, αλλ ὀρφανὸς μάγκας, τρέχων παιδιόθεν κατόπιν εις τα ράσα των παπάδων. Όπως υπάρχουν εκκλησιαστικά δαιμόνια, ούτω υπάρχουν και αγυιόπαιδα εκκλησιαστικά. Πάραυτα εσιάρισεν, εκωπηλάτησε, και μετά εν λεπτόν έφθασεν εις την προκυμαίαν. Θα ημπορούσε να φωνάξη από την βάρκαν προς τους έξω, δια να τρέξουν να σημάνουν τις καμπάνες, αλλά δεν το έκαμε. Επήδησε έξω, κι ἔτρεξε δια ν ἀπολαύση αυτός πρώτος την υπερτάτην ηδονήν της κωδωνοκρουσίας.

Καθώς έτρεχεν, έκραξε τον άλλον αδελφόν του, τον Φώτην, και τον έστειλεν εις την επάνω ενορίαν προς τον αυτόν σκοπόν. Είτα ανήλθεν υψηλά εις το καμπαναριό, εκόλλησεν ως τελώνιον εις την μεγάλην καμπάναν, ήρπασε το γλωσσίδι της, με την άλλην χείρα την λαβήν του επικράνου της άλλης, κι ἔρριψε το σχοινίον της τρίτης εις εν άλλο παιδίον παρά την βάσιν του κωδωνοστασίου, το οποίον είχε κλειδώσει πεισμόνως έξω από το πορτέλλο του καμπαναριού.

Μετά μίαν στιγμήν μανιώδης κωδωνοκρουσία ήρχισε, και άλλοι εναέριοι ήχοι

απήντησαν από την άλλην εκκλησίαν. Και υπό τους ήχους αυτούς το ατμόποοιον απέπλεε, και οι παπάδες επέστρεψαν εις την ξηράν.

Μετά δυό εβδομάδας, όταν επέστρεψεν από την γείτονα νήσον ο Σεβασμιώτατος, εν μεγάλη κλαγγή κωδώνων, ως πρώτην φοράν ερχόμενος, επήγε κατ εὐθεῖαν εις τον ναόν. Εκεί, εις το τέλος της δοξολογίας – και αυτό υπήρξε μετά την περί κωδωνοκρουσίας διαταγήν, την δια του διάκου δοθείσαν, η πρώτη χαρακτηριστική πράξις της ποιμαντικής του – επετίμησεν ένα των ιερέων, διότι ως επαρχιώτης και ασυνήθιστος από αρχιερατικάς ιεροπραξίας, είπε το σύνηθες «Δι εὐχῶν των αγίων Πατέρων ημών», και δεν είπε: «Δι εὐχῶν του αγίου Δεσπότου ημών». Ο δυστυχής ιερεύς πως να το ξεύρη, αφού πουθενά δεν το είχεν εύρει γραμμένον.

Την Κυριακήν όταν ελειτούργησεν ο επίσκοπος, εις το τέλος της λειτουργίας έδωκε νέον δείγμα της ποιμαντικής του. Εις το «Πάντοτε, νυν και αεί», τον γεροντότερον, τον πλέον πεπειραμένον, αλλά και εγγράμματον ιερέα, τον έπιασεν αποτόμως από τον βραχίονα, βαστάζοντα το Άγιον Ποτήριον, και τον εβίασε να σταθή επί εν λεπτόν εις τα βημόθυρα, δια να είπη το «Πάντοτε» – ως να επρόκειτο, κατόπιν του «Μετά φόβου Θεού», να γίνη και Δευτέρα Μετάληψις. Και όμως το Ευχολόγιον γράφει μόνον, ότι «βλέπει ο ιερεύς προς τον λαόν», και όχι ίσταται εις την Αγίαν Πύλην. Ο,τι δε περιττόν γίνεται, μαρτυρεί μόνον τάσιν προς το πομπώδες και θεατρικόν – όπως συνηθίζουν μάλιστα οι Ρώσοι. Μέγα ευτύχημα υπήρξε για τον άλλον γέροντα, τον επίτροπόν του, εις την οικίαν του οποίου κατέλυσεν ο ιεράρχης, το ότι ήτο πολύ κωφός. Ο Δεσπότης ηδύνατο να τον επιτιμά και να τον ονειδίζη μάλιστα, χωρίς αυτός ν ἀντιλαμβάνεται, μηδέ να πικραίνεται τίποτε. Όταν δεν ήτο παρών ο διάκος, δια να του εξηγήση, αυτός δεν ηδύνατο να εννοή τίποτε από τους θυμούς και τας εξάψεις του Σεβασμιωτάτου.

Τέλος κατώρθωσε να δώση λογαριασμόν ο γέρων επίτροπος εις μετρητά,δι ὅλας τας αδείας γάμου και τα λοιπά «δικαιώματα» της Επισκοπής. Αλλά δια τα γαλόπουλα, τους αστακούς και τ αὐγοτάραχα, κανείς δεν του εζήτησε λογαριασμόν πόσα είχε ξοδεύσει. Είναι αληθές ότι ο Δεσπότης ήτο εγκρατέστατος. Έπασχε από στομαχικά και καρδιακά συμπτώματα – ίσως από ψαμμίασιν η και διαβήτην. Αλλ ὁ διάκος είχε τα νιάτά του, την ξανθήν γενειάδα και την κόμην του. Θα ήτο υπερβολή βεβαίως αν ελέγαμεν, ότι ωμοίαζε με τον αρχιποιητήν εκείνον της Παπικής αυλής, του Λέοντος του Ι΄, όστις είχε παραπονεθή ποτε, ότι έκαμνε στίχους δια χίλιους ποιητάς, και εις τον οποίον ο περιώνυμος Ποντίφιξ έδωκε την απάντησιν: Et pro mille allis archipoeta bibit. (μα και ο αρχιποιητής πίνει για χίλιους)

Όπως και αν έχη, είναι βέβαιον, ότι ηγάπα πολύ το εντόπιον μοσχάτον εις δαμιτζάνες προσφερόμενον.

Τέλος ο Σεβασμιώτατος, αφού έδωκε το τελευταίον και κυριώτερον μάθημα ποιμαντικής εις τους ιερείς του – τους ενουθέτησε να είναι καθάριοι, να μη καπνίζουν ναργιλέ δημοσία και να μην κρατούν ποτέ ράβδον – εν ήχω κωδώνων και πάλιν, προεπέμφθη, επεβιβάσθη στο βαποράκι, κι ἐπῆγε να ποιμάνη και άλλα πρόβατα.

Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη .

πηγή : ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com